بسم الله الرحمن الرحيم

Davet Taşıyıcısının Sebatına ve Yolun Emanetine Dair Düşünceler

Fikir sahibi, ne acı çekmeyen kişi ne de insanların göremediği şeyler yüzünden yüreği parçalanmayan kişidir; aksine, acısının kendisini yenmesine izin vermeyen ve başkalarının yüzüstü bırakmasının taşıdığı nuru söndürmesine izin vermeyen kişidir.

Davet taşıyıcısı, karşısındaki gerçeklik taş kesildiğinde bunu yolun sonu olarak görmez; evet üzülebilir, yorulabilir, kendi halkı arasında kendini yabancı hissedebilir; ancak kısa sürede ruhunu yeniden toparlar ve yoluna devam eder; çünkü kendi zatından daha büyük bir risalet taşıyan bir kişi, her hayal kırıklığı karşısında teslim olma lüksüne sahip değildir..

Allah'a davet eden kişi, sadece minberlere çıkan adam değildir; aksine hidayet kaygısı taşıyan ve kelimenin bir emanet olduğuna, ahlakın davetin bir parçası olduğuna ve insanları ıslah etmenin önce kendi nefsini ıslah etmekle başlayacağına iman edendir. Yıllar geçebilir ve meyvesini göremeyebilir, nankörlükle de karşılanabilir; ama buna rağmen insanların vefasızlığını geri çekilmek için bir gerekçe saymadığı gibi onların kendisine muhalefet etmelerini de yolun batıl olduğuna bir delil olarak saymaz.

Gerçek davet taşıyıcısı, başarısını kendisini alkışlayanların sayısıyla ölçmez; aksine niyetinin samimiyetiyle, davranışlarının doğruluğuyla ve risaletini yerine getirmedeki dürüstlüğüyle ölçer; çünkü o, hidayetin Allah'ın elinde olduğunu ve görevinin hikmetle ve güzel öğütle tebliğ etmek olduğunu bilir.

Davet taşıyıcısı, Allah ile bağını yenilediğinde, niyetini görünür olma sevgisinden arındırdığında ve başkalarını hesaba çekmeden önce kendi nefsini gözden geçirdiğinde sebat eder. Gerçeklik taş kesildiğinde sebat eder, ideolojiye sımsıkı sarılır ve yolda sabreder; ancak vesile ve üslubu düzeltmeyi de reddetmez.

Allah'a davet eden kişi, yüzüstü bırakılmaktan ders çıkarır ve meyvenin gecikmesinin tohumun öldüğü anlamına gelmediğini idrak eder. Zira hikmet, tecrübeden ders çıkarmak ve kalbinde acı tohumlar ekilmesine izin vermemektir.

Sebat, davet taşıyıcısının hiçbir şey hissetmeyen bir taşa dönüşmesi demek değildir; çünkü kalpler yorulabilir, nefisler zayıflayabilir ve insan kendisine destek olacak birine ihtiyaç duyabilir. Ancak fark, yorgunluğunu gücünü yeniden kazandığı bir durak hâline getirmesinde yatmaktadır.

Davet taşıyıcısı, insanların hoşnutluğunu doğruluğunun ölçüsü yapmaz; aksine onun samimiyetle çalışması, ilimle konuşması, zayıflık göstermeden merhametli olması ve zulmetmeden kararlı olması gerekir.

Allah'a giden yol, şöhrete ulaşmak için bir yarış ya da kendini kanıtlamak için bir mücadele değildir; aksine sabır, basiret ve ihlas gerektiren bir emanettir.

Davet taşıyıcısı, insanların hoşnutluğu pazarında kanaatlerini satmaz ve hayal kırıklıklarını risaletinin sonu hâline getirmez. Gözleri acıdan yaşarabilir ama kalbi Allah'a bağlı kalmaya devam eder; bedeni yorulabilir ama azmi zayıflamaz; çünkü gücünü imanından alır. Kendisiyle birlikte yürüyenler onu terk edebilir; ancak o, sırf yol ıssızlaştı diye haktan vazgeçmez.

Davet taşıyıcısı, sadece konuşmada ustalaşan, nassları ezberleyen ya da insanların karşısına geçip erdemden bahseden bir adam değildir; aksine hayatını kendisine davet ettiği şeyin şahidi kılmayı seçen, seslerin çoğaldığı, dinlemenin azaldığı ve çıkarların birbiriyle yarıştığı, hatta hak sözün insanlar için bir yük haline geldiği ve sessizliğin kabullenmeye giden daha kolay bir yolu haline geldiği bir zamanda hidayet kaygısı taşıyan insandır.

Davet taşıyıcısı, kalplerin kapılarını, ilk seferde kendisine açılmasını şart koşarak çalmaz; çünkü o, görevinin hikmetle ve güzel öğütle tebliğ etmek olduğunu ve sonuçlara sahip olmak olmadığını bilir.

Kendini hayrını istediği bir topluluğun arasında yabancı bulabilir; ancak onlar, onun elinde görmekten hoşlanmadıkları şeyleri açığa çıkaran aynadan başka bir şey görmezler.

Allah ile bağını yenilediğinde sebat eder; bu yüzden davet faaliyetini ibadetinin alternatifi kılmaz, insanları ıslah etme meşguliyetinin, kendisiyle nefsini ıslah etmesi arasında bir engele dönüşmesine izin vermez. İnsanlara nura giden yolu gösterip de sonra da kalbinin kandilini sönmeye terk etmenin ne değeri var ki?

Davet taşıyıcısı, kendisine yolda yardım edecek bir dostluğa, yolunu doğrultacak bir ilme ve dengesini koruyacak bir dinlenmeye ihtiyaç duyar; çünkü o, devamlılığın, çabucak parlayıp ardından sönen bir heyecana değil; coşku ve uzun soluklu bir sabra ihtiyaç duyduğu kadar hikmete de ihtiyaç duyduğunu bilir.

Kendisinden daha büyük bir fikri taşıyan kimse, kendisini yüz üstü bırakanların hesabıyla uzun süre meşgul olmaz; aksine kendine şunu sorar: Şimdi benim ne yapmam gerekiyor? Bu sıkıntıyı bana fayda sağlayacak bir deneyime nasıl dönüştürebilirim? Yüz üstü bırakılmayı motivasyonumu düşürmesine izin vermeden çalışmaya nasıl devam edebilirim?

Ona düşen tohumu ekmek ve hasadı aceleye getirmemektir.

Davet taşıyıcısı, yol ne kadar uzarsa uzasın haktan taviz vermemeli, hakkı tanıdığı sürece ona vefalı olmalı ve basiret, merhamet ve ihlasla hakka doğru yürümelidir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak